

BUTLLETI DEL SINDICATO DE MÉDICOS DE CATALUÑA

FEBRER DE 1925

ANY VI — NUM. 54

Direcció i Administració: Santa Anna, 26, 28 i 30, 1.er — BARCELONA

EL SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA persegueix el major ennobliment de la funció social encomanada a la classe mèdica, defensant els interessos morals i materials dels metges residents a Catalunya i protegint als associats i llurs famílies amb institucions de Previsió i Cooperació.

MUTUALERIES

En l'aubada del Sindicat era proposit unànim organitzar la Previsió mèdica, i malgrat això no sorgia de cap banda un pla, sigués com sigués, per a portar l'empresa a terme. Fou posat el projecte de la Mutual Mèdica damunt la taula, i com per art màgica sorgiren munió de contraproposicions fragmentàries, sense que n'hi hagués una sola de conjunt. Totes foren acuradament estudiades i abundosíssimament discutides, potser cadascuna d'elles aïllada era excellent des d'aquell punt de vista exclusiu, ni una sola era però íntegrament viable com part d'un tot, com malla elemental d'una concatenació harmònica. La irrefutable força dels fets acabà per demostrar que si es volia fer obra útil s'havia de fugir d'exclusivismes i agafar-se a un prudent eclecticisme. Amb aquesta tònica fou concebuda i amb aquesta tònica nasqué la Mutual.

Ja en marxa la nova organització, es reproduí novament el fenòmen de la inhibició primer, del contraprojectisme després, en aquesta forma i sentit: mentre la Mutual no era una força ningú posava esment en ella; així que els fets demostraren l'encert de l'orientació i la eficàcia de l'obra, ha sorgit, per l'istil d'abans, entre propis i estranys, la impugnació fragmentària sempre, apriorística sovint, global mai. Es repeteixen els mateixos arguments idèntics, que en la fase inicial foren tan sospesats i debatuts. L'un voldria que la Mutual no tingués un sol cèntim de capital, sinó que aquest fos exclusivament dels socis, sots els seus albirs en la part que a cadascú correspongués; en canvi l'altre s'aferra a què la Mutual ha d'ésser una organització purament capitalista, fins al punt de què amb les rendes s'haurien de pagar els sinistres. Aquest diu que la quota d'entrada no té raó d'ésser mai; aqueix que ha d'ésser la mateixa i molt alta en totes les edats; aquell que ha d'ésser funció no sols dels anys, sino també de l'estat sanitari i altres factors, apreciats ultramatemàticament. El de més aquí pregona que per a la justipreciació de la invalidesa no s'han de establir regles; el de més enllà que s'han de catalogar taxonòmicament els casos d'invalidesa. Qui sosté que ha d'haver-hi Mutual sense beneficència, qui al revés, qui cap de les dues coses, qui l'ingrés de la classe en massa a una organització completament aghena a la classe mèdica.

En fi, extremismes, extremismes i extremismes, perjudicials si no fossin inspirats per noble impuls i que es neutralitzen l'un amb l'altre, confirmant una vegada més les excel·lències del sistema eclèctic adoptat, que permet a la nostra Mutual viure en constant equilibri estable, ésser rígida en lo fonamental, tenir flexibilitat en lo accessori, satisfer les necessitats presents i perfeccionar-se sense sotragades en l'esdevenidor.

Higini Sicart